

„Jak tedy Bodhisatva
vyspíval,
jeho vědecké zájmy
ho vedly ke studiu
různých odvětví
obvyklých světových věd,
a také
tajuplných umění.
Své školské
úspěchy,
svou fyzickou krásu
a znalost světa,
projevoval, aniž by
porušil pravidla
Dharmy.“
Vidíte, tento Bodhisatva
se naučil spoustu věcí,
a užíval je k pomoci lidem,
ano?
Ale nepoužíval je
tak, aby porušil
pravidla Dharmy.
Vy víte
jaká pravidla, že?
Pět pravidel,
učil se různému umění,
které nevyžaduje
zabíjení,
krádež, či lhaní.
Nebo něco podobného,
víte co myslím?
Nebo se možná něco
naučil, a potom
to upravil, tak, aby se to
hodilo pro duchovní osobu.
Dobrá,
naučil se spoustu věcí.
„Jelikož stále dodržoval
pravidla Dharmy...“
Učení, které znáte,
pět pravidel,
morální pravidla,
jako: „Neubližovat
cítícím bytostem.“
„Nekrást.“
„Žádné sexuální prohřešky.“
Co dále?
„Žádné lhaní.“
„Žádné lhaní.“ Co dále?
Ne drogy a alkohol.

„Jedovaté látky.“
Nic co by vás opájelo tak,
že byste ztratili rozum,
vaši mysl
a poškozovalo vaše nervy,
že byste ztratili sami sebe,
stali se závislími,
to není nic dobrého.
„Jelikož on vždy
dodržoval pravidla,
přestože se učil
ve světě
tolika věcem,
lidé ho moc milovali,
získal srdce všech lidí,
kteří ho znali.
Všichni ho považovali
za královského muže,
byl všem drahý.
Ne jen rodinné svazky,
ale ctnosti
nebo neřesti, které přinesou
úctu nebo pohrdání,
je to, co dělá z lidí
přátele nebo cizince.“
To je to, co si mysleli.
To znamená,
ne proto, že jste
člen klanu, jste
královským mužem.
Jste-li ctnostný
a morálně na výši,
pak k vám budou všichni
cítit blízkost,
a stanou se vaší rodinou.
Není to tak s námi?
Že se tady
sejdeme,
a cítíme se jako rodina,
důvěřujeme si navzájem,
a cítíme se spolu
pohodlně,
třebaže jsme se dříve
nikdy neviděli.
S některými jsme se tady
již viděli, s některými ne.
Je vždy příjemné
se spolu vidět,
i když se neznáme, nebo
se vidíme poprvé, nebo

po několikáté, jako přátelé.
Stejně se spolu
cítíme pohodlně.
Tak je to.
Stejně je to tady
s Bodhisatvou.
„Teď došlo k tomu,
že tato velká bytost začala
pomýšlet jedine
na cestu odříkání.“
Teď chce žít
život v odříkání.
Přemýšlí o tom.
„Zkušenost
z rodinného života
s jeho bolestivým zápasem
pro zisk mu ukázal,
jak rozporuplný
byl takový život
s duchovní praxí.“
Měl tak moc bohatství,
tolik peněz,
a měl veškerý respekt
a obdiv
od všech, dokonce
od krále země,
a stejně si myslel,
že být mnichem je lepší.
Vidíte, to byl případ
Dr. Drnovšeka,
on už také nechtěl být
dále prezidentem,
po té, co získal
určité osvícení.
On věděl, že je to
vše přechodné,
nechtěl už tedy
být dále prezidentem.
Kdyby kandidoval,
zase by vyhrál,
protože vyhrál pětkrát,
už šestkrát.
Nikdo nebyl vážnějším
kandidátem, než on.
Něméně říkal,
že nechce být závislý
na postavení
a slávě.
Myslel si, že bude
moci pracovat lépe, když

nebude závislý na politice.
(Zpět k příběhu.)
„Na druhé straně,
rozuměl dobře
nalezenému štěstí
z růstu, při asketickém
způsobu života.“
Srovnával tedy
tyto dva životy.
Věděl,
že rodinný život není
tak dobrý.
Ale, kdyby se stal
mnichem a jen
někde pobýval,
někde v lesíku,
někde v lese
nebo možná v jeskyni,
pak by se cítil lépe.
To je to, co si myslel.
„Postupně tedy jeho mysl
začínala být nezávislá
na potěšeních jeho domova.
Po smrti
svého otce a matky,
ještě během truchlení,
opustil svůj
nádherný domov a majetek,
daroval vše, co vlastnil
přátelům a příbuzným,
chudým, Šravanům
a Bráhmanům.
Opustil město.
Cestoval přes
vesnice a města,
přes království
a hlavní města království,
až se nakonec usadil
v zalesněné rovině
blízko malého města.
Tam byl brzy
proslulý pro
svůj klid, kvalitu
jeho rozjímání
a jeho neobyčejné vedení.“
Stal se
opět „slavným“.
Je to stejné, ale možná teď,
když je mnich,
nemusí si už

dělat starosti.
„Jeho čisté chování,
výsledek let
meditační praxe,
bylo přirozené a upřímné.
Jeho řeč,
demonstrující
jeho moudrost, byla plná
skromnosti, potěšení
pro mysl i ucho.
Bez zájmu o jakýkoli zisk,
přednášel
svému obecenstvu
co se naučil,
velice urozeným způsobem,
dovedně rozlišoval
hranice mezi tím, co
bylo potřebné přijmout a tím,
co bylo potřebné odmítnout,
podle učení.
Zkrátka,
jeho chování dokládá
co se očekává
od ctnostného askety
bez domova.
A když se lidé
dovéděli,
že se vzdal vysoké hodnosti,
oceňovali ho
ještě více.
Vskutku, ctnosti se zdají
stále přitažlivější,
naleznete-li je na
člověku vznešeného rodu,
tak jako měsíční paprsky
jsou nejkrásnější,
když osvětlují
krásný objekt.“
Proč lidé respektují
nějakého člověka více,
za stejnou ctnost,
ale respektují člověka více,
pochází-li
ze vznešeného rodu,
když je z bohaté nebo
vysoce postavené rodiny,
proč je to tak?
Protože se musel vzdát
všeho co měl.
Ano.

Pro ostatní lidi
je bohatství lákadlem.
A pak zapomenou
na duchovno.
On byl
stejně princ,
princ určitého druhu.
Možná není princ
od krále,
ale princ
z královského rodu.
Je mnoho druhů
princů, to víte, že?
Vaše Královská Výsost
Princ,
nebo Váš Královský Princ,
nebo Vaše Veličenstvo Princ,
nebo Váš Princ.
Je to tak. Když se člověk
vzdá svého bohatství,
svého postavení,
svého pohodlného života,
aby hledal život v odříkání,
pak samozřejmě,
ztrácí více,
má více co ztratit.
Lidé si tedy budou myslet,
že takový člověk
je upřímnější, ryzejší.
Možná to tak není,
člověk,
který nemá nic
nebo má méně, je možná
také velice upřímný,
a pravdivý sám k sobě.
Když chtějí lidé
hledat Pravdu,
nezáleží na tom z jakých
podmínek pochází,
je to stejné.
Ale stejně,
ve fyzickém životě mají
lidé tendenci
cenit si bohatství
a postavení.
A vzdáte-li se toho,
pak si lidé pomyslí:
„On je skutečně někdo.
Je silný.
Jeho hledání duchovního

života je skutečně
vznešené, upřímné.“
Nicméně,
neznamená to,
že jen když máte
hodně peněz
a vysoké postavení,
a vzdáte se toho,
že se pak stanete
velice duchovním člověkem.
Není to vždy tak.
Pamatujete si na Kabíra?
On je ten,
o kterém víme, ne,
že by byl jediný,
kterého máme,
víte co myslím?
Víte, proč toho
o Kabírovi hodně víme?
Psal básně.
Všechny znehybněl.
Znehybněl podvodníky,
pokrytce,
znehybněl všechny lidi,
kteří nebyli
skutečně duchovní.
Jen kvůli představení:
nosíte šaty,
necháte si narůst vousy,
abyste vypadali svatí,
ale nejste.
To je důvod,
proč ho známe.
Proto ho také milujeme.
Jde o to,
že byl velice odvážný,
víte, v té době
se odvážil
takto mluvit.
Musel to tedy být
velice odvážný člověk.
Dobrá, stejně neměl
co ztratit.
Nechtěl,
nestaral se.
Měl jednu milovanou,
velice oddanou manželku.
Oh, víte co?
Nasruddin, Nasruddin,
Mullah Nasruddin,

on byl také,
ne moc bohatý.
A dělal si ze sebe
legraci.
Byl to tak legrační člověk.
A neměl
peníze,
ale za to, co napsal,
byl velice osvícený.
Tedy, jen abych vám
dokázala, že nezáleží
na tom zda máte zdraví,
bohatství nebo postavení,
stejně můžete být velmi
duchovně vyvinutí.
Ano?
To bylo dokázáno.